

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De sanctis Fundatoribus Religiosi Ordinis. Virtutum Patris Nostri gratia non
tam sermonibus exprimenda, quàm operibus comprobanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

opera sua, sciens quod Deus non parceret delinquenti; Et semper quasi timentes super se fluctus timores Deum, & pondus eius ferre non possent; id est, dum cogitaret se habiturum Deum offensum, si se impatientia daret; sese continuit, ne Deum haberet offensum: sicque sibi advigilans, nullum aut exiguum inordinati animi signum dedit. O quanta vis vigilantiae, cum divina gratia! O quanta mentis incuria, quae sic sibi non vigilat!

III. PUNCTUM.

Quantum ergo cuique est vigilantia, tantum est Virtutis & meriti; Quia tantam sibi quisque vim facit ad subiiciendum Rationi appetitum, quantam ad id affectu curam & sollicitudinem, ex qua subiectione appetitus, tota est Virtus & omne meritum. Vos autem curam omnem subinfidentes, inquit S. Petrus, ministrare in fide vestra virtutem, in virtute autem scientiam; Et quae plura prosequitur de singulis virtutibus, quae ab illa cura procedunt: Tum vero pergens; Cui enim; inquit, non praesto sunt haec, caecus est, & manu tentans. Quasi diceret: Totum est a vigilantia; Si cui virtus ita est comparata & acquisita, ut praesto sit ad omne opus, inde est quia ille oculatus & vigilans fuit ad cre-

bro virtutis actus exercendos. Si cui vero non praesto est virtus, non aliunde est, quam quod is veluti caecus fuit, minimè vigilans ad rationis ductum & Gratiae.

Atque hinc mystica illa representantur animalia, plena oculis ante & retro, in circuitu & intus, id est, in ipsis oculis alij sunt oculi, ut qui vigilant magis adhuc advigilent, sicut qui iusti & sancti sunt, magis adhuc iustiificentur; Unde est illud Apostoli: *Evigilate iusti, & nolite peccare*; Id est, tantum adhuc vigiliantiae quantum necesse est, ad omne profus peccatum evitandum; vel potius quantum novae in dies adhibueritis vigilantiae, tanto minus peccabitis; Et tanto major fiet vobis accessio Iustitiae seu virtutis & meriti.

Nihilne te ista movebunt ad maiorem vigilantiam? Nihilne te illud Christi Domini, *Esto vigilans; Nisi vigilaris, veniam ad te, tamquam fur, & nescies quâ hora veniam ad te*. Nonne omni hora potest venire? Nonne ergo omni hora vigilandum, ne te non vigilansem reperiat? Nonne qui furem timet, eo cautius vigilat, quocirca scit in id furem maximè vigilare, ut in cautum ipsum adoratur & spoliatur? *Illumina Domine oculos meos, ne unquam obdormiam in morte, ne quando dicat inimicus meus, praevalevi adversus eum.*

COMMUNIS OMNIBVS
SANCTIS, ORDINIS RELIGIOSI
FUNDATORIBUS.

Mortuus est Pater eius, & quasi non est mortuus: similem enim reliquit sibi post se. Eccles 30.

Laudemus Viros gloriosos & Parentes nostros in generatione sua. Ibidem. 44.

VERITAS PRACTICA

Virtutum Patris nostri Gratia, non sermonibus exprimenda est, sed operibus comprobanda.

Hom. 2. de S. Eusebio.

VERBA sunt S. Maximi se sancto Eusebio Vercellensi, quorum sensus non est, reticendam esse sermone laudem illius Sancti, quem laudat, cum ipse sibi pugnantia diceret; sed potius quia illum maximè laudandum putat, sic à suis laudari vellet, ut nihil de eius laudibus detraheretur: si verò tantum sermone laudaretur & non operibus, multum de eius laudibus detractum putat. Unde, inquit,

non sermones sed operibus, comprobanda est virtutum eius gratia.

ATQUE hinc veritatis proposita Ratio est, Quia si à suo praecipuo Fundator Religiosi Ordinis laudandus est, ut quod est praecipuum in eius laude, non decerpatur.

Sed si tantum sermonibus & non operibus laudaretur, quod praecipuum est de eius laude, decerpatur.

Ergo non sermonibus tantum, sed operibus est laudandus.

I. PUNCTUM.

EX multis quae de hoc argumento habentur in Meditatione Communi sanctis Religiosi Ordinis

dinis Fundatoribus, pauca hæc ad Veritatis propositionem declarationem exceperisse sufficiat: Primum est, maximam ex fundatione ordinis colligi eorum gratiam, virtutem & meritum. Secundum deinde est, præcipuum inde mereri gratitudinem & laudationem à suis. Tertium denique, sic esse laudandos, ut quod est præcipuum in eorum commendatio: eim & laudem, non reticeatur. Quis hæc non probet? Quis Religiosi Ordinis filius suum laudare Parentem nollet? Quis in ejus laude quod præcipuum est & quod maxime facit ad Religiosi instituti & sancti Institutoris commendationem dissimulari vellet? Nonne prævaricari diceretur ille, qui coram populo Panegyricum sancti Patris aggressus, leviam quædam & vulgaria tantum exprimeret, suppressis aliis, quæ vel maxime celebranda erant & ponderanda?

Héb. 11.

Iac. 5.

Non est quidem in immensum efferenda laudatio, ut adulationis aut amplificationis Oratoris speciem præ se ferat; sed neque est ita restringenda, ut quod ad Dei gloriam & Auditorum ædificationem dici potest, taceatur. Vide Ecclesiasticum, ut abundè laudat suos quosque præstantes viros. Lege Apostolum ad Hebræos, ubi eosdem antiquos Patres satis effusè commendat. Sic & consequentes anni Sanctorum vitas & illustriora facta, piè & religiosè venerati sunt. *Eccle. beatus sanctus eos, qui sustinuerunt.* Percurre aliquid mente aut etiam ore, quod in honorem sancti profundas, & de quo hodie familiarem sermonem habeas,

II. PUNCTUM.

SED si tantum sermonibus exprimeretur ejus laudatio, & non operibus comprobaretur, quod præcipuum est in ejus laude, decerperetur.

Illud enim est præcipuum in aliquo commendando quod maxime id attingit, propter quod præcipue commendatur. Certum est autem sancti Ordinis Fundatorem à suis maxime hoc nomine coli, quia eorum Pater est & Institutor: unde sequitur quod quidquid spectat ad hanc institutionem, maxime spectat ad Institutorem. Et quò Institutum est nobilius aut sanctius observatum, certè & Institutoris gloria nobilior, & laus illustrior. Nam licet proprie vita filiorum vitam patris non attingat, & merita utrorumque ita personis definiantur, ut unusquisque quod gessit sive bonum, sive malum, id secum portet: si tamen spectes communem hominum sensum,

& humanam æstimationem, eamque à ratione non abhorrentem: facile judicabis, probatos filiorum mores in Patris gloriam redundare, aut eorum degenerem vitam in ejusdem confusione & ignominiam quandam refluere. Unde aperte Sapiens, *Confusio Patris est de filio iudicis.* *Eccl. 22.* *quasi non mortuus, similem enim reliquit sibi post se.* *Eccl. 30.* In cujus scilicet similitudine ita vivat, ut si sancto Patri filius sit similis, sanctus in filio Pater habeatur, aut si filius dissimilis, certe ne quid filio simile dicatur de Patre: hoc saltem dicitur, non repræsentari nec commendari Patrem in filio, & proinde quod est præcipuum in ejus laude decerpetur.

Neque verò id tantum ex vulgi aut hominum opinione, sed ex ipsius sancti Patris Fundatoris, atque adeo ex ipsius Dei sensu id certissimum; quod si eorum mens & sententia quæreretur, quæ re præcipue commendari vellent in terris, Sanctos Religiosorum Ordinum Institutores: responderent haud dubie, illà potissimum, quæ peteretur ab instituti observantia, & constanti Religiosorum disciplina. Cum enim in Creatione talis instituti nihil aliud spectarent, quam divinam gloriam & animarum salutem ac perfectionem, quæ inde sequebatur ad perpetuam posteritatem: Quid aliud desiderare modò possint, quàm quod ipsi primò intenderunt? Quæ re una magis glorificari & gaudere possint, quàm si quod instituerunt, sanctè observetur? Aut quid tandem de sua glorificatione, de suo accidentali gaudio, & de sua commendatione magis detrahi & decipi dicent, quàm si quod maxime cupiebant, detraheretur?

Gaudium meum & corona mea, dicebat suis Apostolus: *Qua est enim nostra spes, aut gaudium, aut corona gloriæ, nisi vos?* Quamdiu scilicet integritatem vitæ servabant; unde si deflexissent in pravitatem, certe illud gaudium & coronam gloriæ Apostolo detraxissent. Unde & ipse idè: *Multi ambulanti, quos sape dicebam vobis, nunc autem & fletus dico, inimicos Crucis Christi, &c.* *Phil. 3.*

Ah quale probrum Patri à Filio, quando inimicum se ejus rei facit, quam præcipue dilexit Pater! Et quale probrum à Patre filio! Ne me voces Patrem tuum, quia te filium non novi: cum te per Crucem & disciplinam religiosam in Christo genuerim, quam tu excussisti.

III. PUN-

III. PUNCTUM.

ERGO non sermonibus tantum, sed longè magis operibus à Religioso filio, sanctus Pater est laudandus: Cum alioquin præcipuam ejus laudem laudando deciperet; quod certe impium & non ferendum. Nam si sanctus Chrysostomus sermonem integrum de hoc argumento instituit & more suo graviter & Christiane probavit, non esse laudandos Martyres, aut esse imitandos: quanto magis id verum esse oportet de sancto Patre a filio, aut non laudando, aut imitando. Nam, ut ante dixi, imò ut dicit Apostolus, alioquin prævaricari est: Si qua destruxi, inquit, iterum hac aedifico, prævaricatorem me constituo. At tu qui laudando religiosissimum Patrem, destruis Sermone mundum & mundana, quæ concukavit: nonne & ea rursus aedificas, cum re &

opere te mundanum ostendis? Nonne ergo & te prævaricatorem constituis? Redite prævaricatores ad cor; **VIDETE** vocationem vestram; videte Patrem vestrum: Attendite ad petram unde excisus estis, & ad cavernam lactis de qua præcisus estis; Attendite ad Abraham Patrem vestrum: & ad Sarram quæ peperit vos, quia unum vocavi eum, & benedixi ei, & multiplicavi eum.

1f. 46.
1 Cor. 1.
1f. 51.

QUOMODO obscuratum est aurum! mutatus est color optimi: dispersi sunt lapides Sanctuaris, in capite omnium platearum: Filij Sion in chlyti, & amicti; auro primo, quomodo reputati sunt in vasa testea, opera manuum figuli. Candidiores Nazari ejus nive, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphyro pulchriores. Denigrata est super carbones factus eorum, & non sunt cogniti in plateis.

Tibren. 4.

Hæc melius unusquisque de se dicat aut cogitet, quàm de aliis.

COMMUNIS SANCTIS VIRGINIBVS.

Prudentes acceperunt Oleum in vasis suis, cum lampadibus. Matth. 25.

VERITAS PRACTICA.

Virgo sponsa Christi aut est vigilans ad integram perfectionem, aut non est Prudens.

RATIO EST, Quia in magnis coepit, & jam feliciter pene ad summum per ductis, non est prudentia deficere ob exiguos qui supersunt sumptus.

Sed si Virgo sponsa Christi non esset vigilans ad integram perfectionem, ita deficeret.

Ergo aut erit vigilans, aut non erit prudens.

Tertio denique talis virgo, & sponsa Christi non modo debet invigilare suæ puritati corporali, sed & ipsius animæ, *Ve sit sancta corpore & spiritu, & mundans se ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficiat sanctificationem in timore Dei*, ut ait Apostolus.

1. Cor. 7.
2. Cor. 7.

Hæc est Veritas modò consideranda, quæ duplici ex capite deduci & declarari potest; Primo quatenus virgo seu anima, sponsa est Christi perfectioni seu perfectissimæ integrari corporis & animæ vacare debet, quia hoc exigit sacrum istud Connubium, ut sponsa tota sit sponsi: ut sponsus totus est sponsæ; Et tantò firmiter simul cohereant, quanto magis similes & conformes inter se erunt. Et hoc videtur Christus Dominus innuisse cum virgines illas repulit a sacris nuptiis, quibus de erat in vasis oleum. *Columbarina*, inquit Sponsus, *perfecta mea*: Nihil illi de sit oportet, quin vere dicat; *Dilectus meus mihi, & ego illi, qui pascitur inter lilia.*

Cant. 6.
1b. 2.

Sed quia de hoc capite ac genere perfectionis supra dictum est; Secundum, unde veritas proposita deducitur, & quod est paulò attentius expendendum, hoc scilicet est, quod alioquin virgo, sponsa Christi, non esset ex prudentibus, sed ex fatuis virginibus, nisi ad integram perfectionem

Serm. de
Mart.
Tom. 3.
Gal. 2.

2. Cor. 11.